

De Mecanicien

Ronald Aardema

De Mecanicien

Ronald Aardema

Tekst: Ronald Aardema
Cover: Ronald Aardema

epub versie 1.0

2012

Dit werk is gelicenseerd onder een Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland. Bezoek <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/nl/> om een kopie te zien van de licentie of stuur een brief naar Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

De Mecanicien

Twee van de drie kokers die de mecaniciens bij wijze van test had weggestuurd, waren teruggezonden. Hij besloot nog even te wachten op de derde. Het probleem met de buizenpost had in het verdeelstation van de Sint-Fridiustoren gezeten. Een versleten tandwiel van het sorteermecanisme. Achterstallig onderhoud, normaal een taak voor één van zijn leerlingen, maar die waren allemaal met de Hertog mee. Er was in het leger altijd behoefte aan mecaniciens. Hij was een oude man en dus niet opgeroepen.

De derde koker kwam niet terug wat betekende dat hij zelf moest gaan controleren of de koker goed bezorgd was. De mecanicien liep zijn werkplaats uit, stak de binnenplaats over richting de Hertogstoren. Binnen in de toren haalde hij diep adem. 'Ach Owin, waarom is mij geen dag zonder problemen gegund, zodat ik aan prachtige mechanica kan werken,' verzuchtte hij, voor hij begon aan de lange tocht naar boven.

De deur naar de Atlaskamer stond open. Daar stond de Atlas, het meest geavanceerde mechaniek dat hij kende. Het was een schaalmodel van heel het Hertogdom en gaf de stand van de zon, maan en sterren aan, het volgde de seizoenen en maakte melding van de belangrijkste feestdagen.

De mecanicien liep naar het eindstation van de buizenpost toen hij iemand in zijn ooghoeken zag. Het was Frieda, dochter van de Hertog en nu zelfs vrouwe van de burcht.

'Goedemiddag, Frieda,' zei de mecanicien en nadat hij de koker in het kastje vond:, 'Had je deze niet even kunnen terugsturen?'

Frieda antwoordde niet en staarde naar de Atlas.

'Je moeder kwam hier ook altijd. Elke keer als er weer problemen waren met Hoogvalland of Donkermarken.'

'De Atlas werkt niet meer,' zei Frieda vlak, terwijl ze met haar hand het Karafgebergte streelde. 'De zon en de maan bewegen niet meer. De bomen hebben nog steeds hun bladeren, ook al is de winter begonnen. En met de herfstevening kwamen de riviergeesten niet te voorschijn.' De mecanicien stelde een aantal schijfjes op de koker bij, plaatste hem terug in het eindstation en wachtte totdat hij weggezogen was. Daarna liep hij naar het grootste tafelmecanisme in het Hertogdom. 'Laat me eens kijken,' zei hij. Frieda deed een pas naar achteren. Hij opende een luikje aan de voorkant van de tafel, bukte zich moeizaam en zag het complex mechanisme van tandwieltjes, radertjes, telmechanismes. Alles stond stil, vuil en stof hadden zich genesteld op en in het fijnmechaniek. Een grote veer, dieper in de Atlas, vertoonde zelfs roestvlekken.

'De Atlas is er slecht aan toe.'

'Goh... ' zei Frieda, ze staarde naar de Atlas en zuchtte

De mecanicien wachtte een paar tellen voordat hij overeind kwam. 'Er is geen tijd om de Atlas te onderhouden. Sinds Hugo werd opgeroepen door jouw vader, ben ik de enige in de burcht die alle mechanieken lopend kan houden,' zei hij langzaam terwijl hij Frieda aankeek, 'Ik heb een lijst gemaakt met de belangrijkste. Lichtbollen, langeafstandsschrijvers, waterhijsmachines, klokken, de buizenpost en de mechanische lakeien, ik controleer ze, vind ze op en wanneer nodig voorzie ik ze van olie of repareer ik ze. Mijn werkplaats ligt vol met lakeien en ik ben net klaar met het nalopen van de buizenpost. Ik heb geen tijd voor muziekwerken, handwasmachines of de Atlas.' Hij verlegde zijn blik naar de Cieve, de hoogste berg in het Karafgebergte, huis van Waldo, Owin en Marrit. Met de wendes kwamen de drie goden te voorschijn. Dat mechanisme zou waarschijnlijk ook niet meer werken.

Na een lange stilte begon Frieda te spreken. 'Mijn vader is nu op weg naar Hoogvalland in de hoop dat er met hen wel te praten valt. Hij heeft een bericht gestuurd vanaf de Dalpoort.' Ze wees naar de kleine replica. 'Mijn vader heeft de Dalpoort de opdracht gegeven te sluiten.

Mochten de Donkermarkers binnen vallen, dan zullen ze in één ruk doormarcheren naar Hoogvalland. Onze burgers kunnen schuilen achter de poort.' De mecanicien wist het al. Zijn kleinzoon Hugo was achtergebleven bij de grenspost met Donkermarken en had hem geschreven.

Frieda volgde met haar hand de weg die haar vader aflegde. Van het zuidoosten naar het noordwesten over de Valburgervlakte. Ze pakte de zon die boven de rivier de Val hing en draaide aan het kleine sleuteltje dat er uit stak. De zon begon te branden, tenminste één onderdeel dat nog werkte.

'Terwijl mijn vader zich voorbereidt op een oorlog, zit ik hier zoals mijn moeder deed, weg te dromen bij de Atlas. Niets doen, wachtend op...'

Tijdens het spreken bleef ze de zon maar opdraaien.

'Voorzichtig Frieda.' De waarschuwing kwam te laat. Vanuit de zon schoot een grote vonk richting de Cieve. Frieda schrok, tranen biggelden over haar wangen.

'Kijk nou wat je hebt gedaan,' mompelde de mecanicien terwijl hij de handen van Frieda beetpakte. 'Je bent toch niet geraakt?' Frieda schudde haar hoofd. 'Dat had een flinke schok kunnen opleveren. Ik begrijp dat je je zorgen maakt over je vader en de hele situatie, maar hier bij de Atlas zitten verandert daar niets aan.'

Door haar tranen heen bekeek Frieda de mecanicien. Een oude man, timide en breekbaar, maar met een doelbewuste blik in zijn ogen. Hij zette voor de zoveelste keer zijn schouders onder het werk dat simpelweg gedaan moest worden. Hij verdiende beter.

'Ik zal u helpen. Zolang uw leerlingen hun verplichtingen in het leger hebben zal ik uw dagelijkse taken overnemen, zodat u kunt zijn wat u bent... een meestermechanicien.'

Er verscheen een glimlach bij de mecanicien. Hij boog naar de Cieve en draaide de berg los van de Atlas. De bergtop van kristal was nog warm van de vonk. 'Dan zal ik dit als eerste repareren. Een wende verdient immers een bezoekje van de goden.'

Frieda was een snelle leerling. Binnen een week ging de mecanicien niet meer mee op de ronde en begon hij met de reparaties van de mechanische lakeien. 'Ik ben blij dat u mij vond bij de Atlas,' zei Frieda op een middag nadat ze verslag had uitgebracht van een gebroken tegengewicht.

'Je vader is vast trots op je.' De mecanicien haalde een schakelaar over en een mechanische lakei stond op en liep richting de deur. 'De toekomstige Hertogin van Valburg voelt zich niet te goed om in barre tijden aan het werk te gaan.'

Een gure wind waaide de werkplaats binnen. De lakei had de deur open laten staan. Tijdens het sluiten van de deur, zag Frieda een vogel die verkleumd op de binnenplaats van de burcht lag. Voorzichtig stapte ze op de vogel af. Zijn rechtervleugel was een stompje, vol met bloed.

Frieda kon hem zonder problemen oppakken. Ze liep met de vogel terug naar de werkplaats. De mecanicien keek haar verbaasd aan. 'Een raaf?'

'Er is iets mis met zijn vleugel,' zei ze, 'Ik dacht, u kunt vast wel... Ach, laat maar.'

'Waarom? Laat maar eens zien.'

De mecanicien nam de raaf over van Frieda en zette hem op de werkbank.

'Dat ziet er niet goed uit... aangevallen door een valk misschien?' Hij boog voorover en rook aan de vleugel, 'Of er afgebrand? Al een tijdje geleden zo te zien.' De raaf kraste en pikte naar de mecaniciens.

'Rustig maar. Hoe zullen we hem noemen, Frieda?'

Frieda keek even verbaasd, 'Olaf. Naar de vader van mijn moeder.'

'Goed dan, Olaf. Als jij belooft wat aan te sterken, dan belooft ik dat ik jou weer zal laten vliegen.'

Diezelfde middag maakten ze samen de wond helemaal schoon en Frieda bracht de raaf brood, kaas en melk.

De mecaniciens ontwierp een vleugel van geklopte koperplaatjes. Elke middag, na haar dagelijkse ronde, kwam Frieda kijken hoe ver de vleugel was. De raaf hupte ondertussen vrolijk over de werkbank en kraste van alles tegen de mecaniciens die van alles terugmompelde. Hele gesprekken voerden die twee, maar Frieda had geen idee waarover.

Tijdens het passen van de mechanische vleugel werd er een bericht bezorgd via de buizenpost. Frieda maakte de koker open. 'Het is van Hugo.' Het was het vermijden van oogcontact, dat verraadde dat het slecht nieuws was. De mecaniciens pakte het langeafstandsschrijfsel.

Opa. Donkermarkers vallen aan. Klimmen naar de grenspost. Donkermarkers hebben nieuw wapen. Staf die bliksem genereert. Velen gewond en dood. Mogelijk magisch! We trekken ons terug naar de Dalpoort. Hopelijk trekt Donkermarken door naar Hoogvalland. Het is verschrikkelijk. Geen idee wat nu te doen. Het is alsof de Goden ons niet willen horen. Ik verkeer in goede gezondheid, Hugo.

Een tweede koker verscheen in het eindstation. Frieda pakte het bericht en las het.

'Het is van mijn vader. Hij is bij de Hoogvallanders en vraagt ze om hulp. De Donkermarkers vallen ons aan. Ik moet de burcht klaar maken om vluchtelingen en gewonden te ontvangen en bescherming te bieden.' Haar blik viel op Olaf, die probeerde de vleugel te bewegen, maar daar niet in slaagde. 'Hij zal nooit meer vliegen.'

'We vinden er wel wat op. Het komt goed.'

Frieda reageerde niet, draaide zich om en liep naar buiten.

Een paar dagen later was het tijd voor een tweede poging. Frieda keek toe hoe de mecaniciens een veermechanisme op de borst van Olaf opwond.

'Olaf, luister goed, vlieg niet te ver, want elke dag zul je het veermechaniek moeten laten opwinden. Begrepen?' De raaf keek hem met zijn kraalogenes aan en strekte zijn vleugels, de gezonde en de mechanische. Een klein aanloopje en een paar slagen met de vleugels en de raaf zweefde door de lucht. 'Olaf, je vliegt als een ware Epistel!' riep de mecaniciens uit.

'Epistel?'

'De boodschapper van Owin,' antwoordde hij, en daarna, 'Elke dag vliegt Epistel door heel de wereld. Ach wee, de dag dat hij niet huiswaarts keert.'

'Dat zei mijn moeder ook altijd, als er geen berichten vanuit het veld kwamen.' Van de vrolijke Frieda bleef niet veel over.

Haar vader had het goed voorspeld. Elke dag kwamen er meer burgers bescherming zoeken. Frieda werd een ware Vrouwe van de Burcht. Ze zorgde ervoor dat de stemming in de burcht opgewekt bleef. De mecaniciens kwam zelden nog uit zijn werkplaats. Frieda zocht hem elke dag na haar ronde op. Frieda maakte zich zorgen om haar vader, de oorlog, de vluchtelingen en in het bijzonder de mecaniciens. Hij probeerde haar keer op keer gerust te stellen. 'Ik kan mezelf niet repareren, Frieda. Niet zoals ik met Olaf heb gedaan. Op een gegeven moment is het mechaniek oud en versleten. Er zijn onderdelen die niet te vervangen zijn. Een hand of een been is makkelijk en ik heb ergens een boek waarin een hartpomp beschreven staat. Maar helaas kan een volledig mens niet vervangen worden door onze techniek.'

Frieda wilde er niet over nadenken. Stug bleef ze hem de spullen brengen waar hij om vroeg. De mecaniciens werkte rustig door aan zijn projecten, totdat hij op een ochtend dood was.

Frieda rouwde en organiseerde de wake. Ze stuurde een langeafstandsschrijfsel naar de Dalpoort, maar er kwam geen bevestiging van ontvangst. De mecaniciens werd begraven in het graf naast zijn vrouw en dochter. Zijn advies werd gemist.

Op de dag van de winterwende liep tussen alle vluchtelingen door een groep soldaten de burcht binnen. Een jongeman maakte zich los van het gezelschap en liep direct naar de werkplaats van de mecaniciens. Hugo. Frieda zag hem en liep hem achter na.

Ze vond de jongeman in de stoffige en koude werkplaats.

'Wanneer?' vroeg hij.

'Acht dagen geleden,' antwoordde ze.

'Misschien is het maar beter zo. Dan hoeft hij niet te zien welke ellende de Donkermarkers met zich mee brengen. Ze komen eraan, met hun magische bliksemstaaf. De Dalpoort is al gevallen.' Hugo keek somber, hij bekeek de werkbank, 'Vertel eens, hoe heeft mijn opa zijn laatste maanden doorgebracht?'

'Hij werkte hard, deed alle taken die normaal gesproken door zijn leerlingen gedaan zouden worden. Ik besloot hem te helpen zodat hij weer tijd had om nieuwe mechanieken te ontwerpen, als een echte meester. Hij was ook bezig de Atlas te repareren. De Cieve moet hier nog ergens liggen.' Hugo vond de berg onder een stapel papieren.

'Hij is niet compleet. De kristallen top mist,' zei Hugo, terwijl hij aan het mechanisme draaide dat de goden omhoog deed komen. 'En wat is dit?' Hij pakte een tekening van de mechanische vleugel.

dit? Hij pakte een tekening van de mechanische vleugel.

'Dat is de vleugel voor Olaf.' Er verscheen een droeve glimlach op het gezicht van Frieda.

'Olaf?'

'Olaf is een raaf, hij was gewond. Je opa heeft hem voorzien van een nieuwe vleugel zodat hij weer kon vliegen.. Arme Olaf, ik heb hem niet meer gezien sinds het overlijden van je opa. En zijn mechanisme moet elke dag worden opgewonden...'

Hugo ging verder door de spullen van zijn grootvader. Er lagen schetsen en een precisie tekening van een onbekend mechanisme. In een hoek vond hij langwerpige voorwerp in een satijnen doek. Hij vouwde de doek open. 'En dit zwaard?'

'Geen idee. Hij heeft de smid het laten maken.'

'Er zit een mechanisme in het vest.'

Een soldaat kwam de werkplaats binnengerend. 'Vrouwe,' zei hij, 'ze komen eraan. We moeten de burcht afsluiten.' Achter hem aan vloog een raaf naar binnen.

'Olaf!' riep Frieda verbaasd uit, 'Hoe... Wat... Ik dacht dat je dood was.'

Hugo keek naar Frieda, 'Vrouwe? Mijn excuses ik had u niet herkend.' Maar Frieda hoorde hem niet en keek alleen maar naar Olaf.

'We moeten de burcht afsluiten,' zei de soldaat opnieuw, 'de Donkermarkers komen eraan.'

'Wat heeft het voor zin? Ze gebruiken magie,' zuchtte Hugo.

Olaf kraste, vloog op en landde op het zwaard.

Frieda liep op de raaf af. 'Je hebt gelijk Olaf.' Ze pakte het zwaard en woog het in haar hand. 'Ik ben verantwoordelijk voor iedereen in deze burcht. Ik moet met de Donkermarkers praten.'

Ondanks heftige protesten van Hugo en de soldaat liep Frieda de poort uit. In de verte kwam een klein groepje Donkermarkers op de burcht afgelopen. 'Ze zijn met zo weinig,' zei ze.

'Meer hebben ze niet nodig,' antwoordde Hugo die achter haar aan liep. Olaf landde op zijn schouder. Een groep soldaten volgde op afstand.

Frieda liep door, vastberaden om te onderhandelen.

'Voorzichtig Frieda,' waarschuwde Hugo haar, 'ik zie twee magiërs met bliksemstaven.'

De linker magiër richtte zijn staf op Frieda. Frieda liet het zwaard zakken. 'Ik wil onderhandelen, er zijn zoveel onschuldige mensen hier! Die doen niemand kwaad!' riep ze. Een bliksemschicht kwam op haar af.

'Weg hier,' riep Hugo te laat. Frieda stak het zwaard omhoog, alsof ze zo de bliksem kon afweren. De schicht sloeg in het zwaard, dat blauw oplichtte. Er gebeurde verder niets. Niemand zei iets. Frieda begon te glimlachen, wees met haar zwaard naar de Donkermarkers en haalde adem om naar hun te roepen. Op dat moment schoot een bliksemschicht uit het zwaard. De verbazing van de Donkermarkers en de Valburgers werd nog groter. Een magiër werd geraakt en viel neer, de rest van de Donkermarkers keek verschrikt naar elkaar. De soldaten achter Hugo en Frieda begonnen te juichen. Frieda, breed lachend nu, keek naar Hugo en daarna naar Olaf die wegvloog, richting de hoogste berg in het Karafgebergte.

***

Ronald Aardema (1978, Groningen, besluiteloos denker en twijfelend dromer) schreef dit kort verhaal als inzending voor een Auteurs with Talent wedstrijd van Spentakel. Het was zijn tweede verhaal. Misschien een ietwat complexe wereld (er is veel te weinig ruimte om alles en iedereen te beschrijven) maar zoals een van de juryleden schreef 'Dit is met recht fantasy'. Er blijft in ieder geval genoeg te fantaseren over. Reacties van 'het publiek' waren op een enkeling na, zeer positief.

www.ronaldaardema.nl

www.spentakel.nl